

רע"פ 5144/18 - נס חן ניהול חופים בע"מ, ניסים סונסינו, אמיר סונסינו, פנחס אוחנה נגד מדינת ישראל, הועדה המקומית לתכנון ולבניה בת-ים

בית המשפט העליון

רע"פ 5144/18

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקשים:

1. נס חן ניהול חופים בע"מ
2. נסים סונסינו
3. אמיר סונסינו
4. פנחס אוחנה

נגד

המשיבות:

1. מדינת ישראל
2. הועדה המקומית לתכנון ולבניה בת-ים

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב בעפ"א 3413-03-18 (השופטת העמיתה מ' סוקולוב) מיום 7.6.2018

בשם המבקשים:

עו"ד עודד זמיר; עו"ד אבי נה

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב ב-עפ"א 3413-03-18 (השופט העמיתה מ' סוקולוב) מיום 7.6.2018, בגדרו נדחה ערעור המבקש על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בבית ים ב-ת"פ 503/13 (השופט א' צור) מיום 21.1.2018.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 11.5.2014 הורשעו המבקשים, על פי הודאתם במסגרת טיעון, בעבירות ניהול עסק ללא רישיון ובנייה ללא היתר, בגין הפעלת נכס עירוני בחוף הים בבית ים, בו פעלה מסעדה בשם "תאיו" (להלן: הנכס), ללא קבלת רישיון עסק ותוך סטייה מהיתר הבנייה שניתן לנכס, כמו גם העמדת שני מבני עזר בסמוך לו, ללא היתר.

3. במסגרת גזר הדין, שניתן גם הוא ביום 11.5.2014, הוצאו, בין היתר, צו סגירה לעסק וצו הריסה והתאמה לחלק מהנכס ולאחד המבנים שצוינו בכתב האישום.

ביצוע הצווים עוכב, בהסכמת הצדדים, עד ליום 31.12.2016.

ביום 15.11.2016 הוגשה בקשה למתן ארכה לביצוע הצווים, על מנת לקדם את אישור תוכנית המתאר לחוף בכלל ולנכס בפרט, בתיאום עם גורמי התכנון והעירייה. לאחר דיון שנערך במעמד הצדדים, נתן בית המשפט לעניינים מקומיים תוקף של החלטה להסכמות הצדדים, והורה על עיכוב ביצוע הצווים עד ליום 30.6.2017.

בחודש יוני 2017 הוגשה בקשה נוספת למתן ארכה לביצוע הצווים. לאחר שהגישה המשיבה 2 את תגובתה, קבע בית המשפט לעניינים מקומיים, ביום 16.7.2018, כי "אין מקום להיעתר לבקשה, וזאת אף בלא דיון במעמד הצדדים".

4. ביום 11.1.2018 הגישו המבקשים בקשה נוספת, שלישית במספר, למתן ארכה לביצוע הצווים. אשר נדחתה על ידי בית המשפט לעניינים מקומיים ביום 21.1.2018, תוך שצוין כי "המבקשים מצויים בהפרת צו בית משפט, תוך הגשת [ה]בקשה באיחור ניכר".

5. המבקשים הגישו ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב, וטענו כי בית המשפט לעניינים מקומיים שגה בכך שלא קיים דיון בבקשה במעמד הצדדים ואף לא ביקש את תגובת המשיבות בטרם מתן החלטתו, וזאת בניגוד להוראות תקנה 4 לתקנות התכנון והבנייה (סדרי דין בבקשה לעניין צו הריסה מנהלי), התש"ע-2010.

עוד נטען כי שגה בית המשפט לעניינים מקומיים בכך שדחה את הבקשה בנימוקים פרוצדורליים בלא לדון בטענות לגופן, וזאת למרות שאישור תוכנית המתאר לחוף וקבלת היתר הבנייה לנכס נמצא "בהישג יד מידי", לשיטת המבקשים.

6. בפסק דינו, צוין בית המשפט המחוזי כי הערעור הוגש "בחוסר תום לב", שכן הוא לא הוזכרה בו הגשת

הבקשה לעיכוב ביצוע הצווים מחודש יוני 2017, שנדחתה על ידי בית המשפט לעניינים מקומיים ביום 16.7.2017, כאמור לעיל.

לגופו של עניין, קבע בית המשפט המחוזי כי בניגוד לעמדת המבקשים אישור תוכנית המתאר אינו נמצא ב"הישג יד מיידי", והתוכנית אף אינה בעלת "אופק תכנוני", זאת מאחר שהמשיבה 2 טרם אישרה את תוכנית המתאר, ומהנדס הוועדה המקומית הביע את התנגדותו לה ולא המליץ על הפקדתה.

בית המשפט המחוזי עמד על כך שלא חל כל שינוי בעמדת המשיבות באשר לתוכנית המתאר לאורך השנים, ולפיכך לא קיבל את טענת המבקשים לפיה ה"סחבת", כלשונם, באישור תוכנית המתאר רובצת לפתחן של המשיבות. תוך שהדגיש כי על המבקשים מוטלת החובה להוציא היתרים מתאימים בטרם בניית חלקי הנכס שנבנו ללא היתר.

לבסוף, דחה בית המשפט המחוזי את הטענה בדבר החובה לקיים דיון בבקשה. בזיקה לכך, הזכיר כי בית המשפט לעניינים מקומיים קיים דיון במעמד הצדדים בבקשה הראשונה למתן ארכה מיום 15.11.2016, ומאז לא חל כל שינוי מהותי בנסיבות, באופן המצדיק קיום דיון נוסף בבקשה.

אשר על כן, נדחה הערעור תוך שנקבע כי הבקשה הוגשה בשיהוי רב, ללא נימוק משכנע, ותוך הפרת צווי ההריסה והפסקת השימוש שנכנסו לתוקף כשישה חודשים קודם לכן.

הבקשה למתן רשות ערעור

7. בבקשתם לפניי, חוזרים המבקשים על חלק מהטיעונים שהוצגו ונדונו בערעורם פני בית המשפט המחוזי, בכלל זה טיעוניהם בהתייחס לאחריות המשיבות לעיכוב באישור תוכנית המתאר, וכן באשר להתקדמות הצפויה באישור התוכנית. בעניין זה, ביקשו המבקשים להתיר להם לצרף מסמך מיום 25.6.2018, המעיד, לשיטתם, על אישור ההפקדה שניתן לתוכנית על ידי הוועדה המקומית לתכנון ובנייה בת ים, ועל העברת תוכנית המתאר לאישור הוועדה המחוזית.

8. דין הבקשה להידחות.

9. רשות ערעור שני תינתן רק במקרים חריגים, בהם הבקשה מעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית, החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או כאשר מתעוררים שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות אותו מקרה.

הבקשה דנן אינה נמנית עם מקרים אלו, והיא ממוקדת כולה בעניינם הפרטי של המבקשים. לא מצאתי כי יש חשש מעיוות דינם של המבקשים. די בכך כדי לדחות את הבקשה.

10. למעלה מן הצורך, אציין כי בין הטענות שהועלו בבקשה לבין הטענות שהוצגו בפני בית המשפט המחוזי

בשבתו כערכאת ערעור קיימת מידה רבה של זהות. ומשכך לטיעוניהם אלו של המבקשים ניתן מענה מפורט וממצה על ידי בית המשפט המחוזי ואיני מוצא טעם להידרש אליהן בשנית.

כפי שהדגיש בית המשפט המחוזי, בקשה קודמת למתן ארכה נדחתה על ידי בית המשפט לעניינים מקומיים עוד ביום 16.7.2018, ואף על פי כן בחרו המבקשים להפר את צווי ההריסה והפסקת השימוש במשך כשישה חודשים, בטרם פנו להגשת בקשה נוספת למתן ארכה. בנסיבות האמורות, איני סבור כי בתוצאה אליה הגיעו הערכאות הקודמות נגרם למבקשים עיוות דין המצדיק את הבאת עניינם בפני ערכאת ערעור נוספת. כאמור בפסקה 9 לעיל בדבר הנסיבות בהן תינתן בקשת רשות ערעור.

11. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ו' באב התשע"ח (18.7.2018).

ש ו פ ט